

Rekursní soud stížnosti dlužníkově vyhověl a žádost exekuce zamítl v úvaze, že nezavázal se žalovaný zažalované účty zaplatiti pod sankcí exekuce, jednak pak i proto, že není ve smíru stanovena doba, do které splnění závazků tam převzých má se státi (§ 7 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

Důvody: Podle § 7 odst. 1. ex. ř. smí exekuce býti povolena jen tehdy, lze-li seznati z exekučního titulu kromě ostatních náležitostí tam vytčených i čas dlužného plnění, a v odstavci druhém tohoto paragrafu je zdůrazněno, že před uplynutím lhůty pro plnění určené v rozsudku nebo v jiném exekučním titulu exekuce nemůže býti povolena. Z toho plyne, že lhůta pro plnění musí býti podle § 7 exek. řádu v exekučním titulu výslovně stanovena a že soudní smír, v němž není stanovena doba dlužného plnění, není exekučním titulem (sb. n. s. 4808). Nestačí, že si ji lze snad z obsahu smíru domysleti. K vývodům dovolacího rekursu se podotýká, že ustanovením smíru, že žalovaný zaplatí i útraty sporu, jak budou soudem přisouzeny, pokud se týče upraveny, nebyl určen čas dlužného plnění, jak mylně míní stěžovatel, nýbrž jeho obsah, pokud totiž šlo o útraty v době smírného ujednání co do výše ještě neznámé. Nebyla-li však doba dlužného plnění smírem ustanovena vůbec, nelze ani způsobem v § 7 odst. 2. ex. ř. prokázat, že lhůta tato uplynula.

Nedůvodnému dovolacímu rekursu nebylo proto vyhověno, aniž bylo třeba řešiti další otázku, zda ku vykonatelnosti soudního smíru jest zapotřebí, aby v něm zvláště bylo uvedeno, že plnění přejímá se pod následky exekuce.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 22. září 1926
R I 764/26. Dr. Grešl.

Exekuce k vynucení souhlasu k rozluce podpisem návrhu na povolení rozlučky není přípustnou (§ 367 ex. ř.). Prohlášení souhlasu pokládati jest uplynutím ujednané roční lhůty za vydané a není návrh na zavedení řízení exekučního v zákonu vůbec odůvodněn.

Smírem zavázali se manželé V. a M. P—ovi, dohodnuvše se dobrovolně na rozvodu svého manželství, že po uplynutí roku dají souhlas k rozluce manželství a to pod následky exekuce.

Manžel V. P. domáhá se exekucí, aby manželka splnila ten-

to závazek tím, že podepíše návrh na povolení rozluky a tím projeví souhlas s rozlukou.

Soud první stolice povolil žádanou exekuci vzorcem čís. 327, uloživ manželce, aby žádost za rozluky spolupodepsala do 1. srpna 1926, jinak bude jí uložena k návrhu vymáhající strany pokuta 100 Kč event. vazba v trvání týdnu.

Stížnosti povinné soud rekursní vyhověl a změnou usnesení soudu první stolice zamítl žádost exekuční z těchto důvodů:

Podle § 1 č. 5. ex. ř. jsou exekučními tituly po rozumu exekučního řádu smíry, které o nárocích soukromoprávních byly učiněny před soudy civilními nebo trestními.

Ve smíru ze dne 14. dubna 1926. č. j. Ne I 312/25-4, zavázaly se pod exekucí obě strany, že po uplynulém roce dají souhlas k rozluce, a soud první stolice uvádí, že není důvodu, proč by nemohlo se státi proti ní vynucení souhlasu jejího, t. j. spolupodpisu žádosti, zdráhá-li se povinná strana nyní podepsati návrh na rozluky podle § 15 rozl. zák. přiložený k exekuční žádosti.

Soud rekursní nemůže s názorem prvního soudu souhlasiti.

V daném případě jedná se o rozvázání manželské smlouvy, o právo osobní, nezadatelné, manžel nemůže se nikdy napřed zavázati, že až v budoucnosti, t. j. za rok, bude míti proti straně druhé odpor nepřekonatelný, zákonem ze dne 22. května 1919 č. 320 Sb. z. a nař. požadovaný, a nemůže se předem vzdáti svého práva, souhlas k rozluce za rok odepřít. Zákon z důvodů veřejných stanoví lhůtu deliberační, souhlas strany druhé není prázdnotou formalitou, musí býti výkonem pravé vůle a svobodného rozhodnutí, nemůže býti vynucen a nelze jej dáti předem (srv. § 15 a 16 rozluk. zák.).

Ujednání, jímž jeden z manželů za úplatu předem se zavazuje, že dá souhlas k žádosti za rozluky, nesrovnává se s úmyslem zákona a s obecnými názory o slušnosti, obmezuje volný projev vůle v rozhodný čas, t. j. po roce od rozvodu, a jest proto podle § 879 obč. z. neplatným a bezúčinným.

Jest tudíž také smír výše uvedený, byť i ohledně nezletilých dětí vrchnopatrovnicky byl schválen, neplatným (srov. § 45, 55, 56, 879 č. 1 obč. z., dále rozhodnutí nejv. soudu ze dne 26. IV. 1921 č. j. Rv II 18/21 č. 1033 sbírky a ze dne 27. IX. 1921 č. j. RII 316/21 č. 1208 sb. z.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhající strany.

Důvody: Rekursní soud zamítl exekuční návrh právem,

třebaže ne z důvodů plně přiléhavých. Jde tu o exekuci, aby bylo vydáno prohlášení vůle. Má-li povinný podle obsahu exekučního titulu vydati prohlášení vůle, pokládá se podle §u 367 ex. ř. prohlášení to již za vydané, jakmile rozsudek nabyt právní moci nebo jakmile jiný exekuční titul stejného obsahu opravňuje k návrhu na povolení exekuce, v projednávaném případě tudíž rok po ujednání smíru. Podle motivů (str. 235 mat. I. str. 587) k ex. ř. jsou v takových případech zvláštní donucovací opatření jako povolení a provedení exekuce zbytečna (srv. též Walker »Österreichisches Exekutionsrecht« str. 306). Je proto v případě, o nějž tu jde, prohlášení souhlasu pokládati uplynutím ujednané roční lhůty za vydané a není návrh na zavedení exekučního řízení v zákon vůbec odůvodněn. Jiná je ovšem otázka, zda prohlášení souhlasu, jež se stalo způsobem právě vyličeným, vyhovuje předpokladům §§ 15. a 16. rozl. zák. Než otázku tu netřeba toho času řešiti, když jde jen o to, zda exekuční návrh, aby bylo vydáno prohlášení vůle, vyhovuje zákonu či nic.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 6. října 1926 č. j. R I 837/26. Dr. Grešl.

Uvaliti konkurs na pozůstalost, která byla odevzdána, není přípustným, třeba odevzdání nenabylo ještě právní moci.

Návrhu, aby uvalen byl konkurs na pozůstalost, která byla dědicům odevzdána, bylo vyhověno, poněvadž odevzdání nestalo se ještě pravoplatným.

Rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud revisnímu rekursu nevyhověl.

Odůvodnění: Podle § 69 k. ř. jest prohlásiti konkurs na pozůstalosti také tehdy, jsou-li předloženy. Právní účinky prohlášení konkursu nastávají dnem vyhlášení ediktu na soudní desce (§ 2 odst. 1 k. ř.). Nezáleží tedy na tom, kdy byl podán návrh na prohlášení konkursu.

Stěžovatelka neprávem se domnívá, že dokud odevzdání pozůstalosti nenabylo moci práva, nutno vždy ještě mluviti o »ležící pozůstalosti«.

Odevzdáním pozůstalosti prohlašuje se řízení pozůstalostní skončeným (§ 819 obč. z.), jím nabývá dědic, jenž se k pozůstalosti přihlásil »právní držby« (§ 797 obč. zák.) a dědictví, byvši mu odevzdáno, stává se součástí jeho jmění.

Odevzdání pozůstalosti děje se odevzdací listinou (§ 174 nesp. pat.) a uskutečňuje se se všemi účinky již doručením této